

Familierechtbank Brussel (Ned.), vonnis van 15 februari 2016

Betwisting van vaderschap – Internationale bevoegdheid – Artikel 61 WIPR – Belgische rechters – Toepasselijk recht – Artikel 62, § 1 WIPR – Recht van de staat waarvan men de nationaliteit heeft – Marokkaans recht – Heropening debatten – Vordering tot nietigverklaring van ‘schijnerkenning’ – Strijdigheid openbare orde – Wetsontduiking – Gegronde

Contestation de la paternité – Compétence internationale – Article 61 CODIP – Compétence des juges belges – Droit applicable – Article 62 § 1 CODIP – Droit de l’Etat de la nationalité de l’intéressé – Droit marocain – Réouverture des débats – Action en annulation d’une reconnaissance de complaisance – Violation de l’ordre public – Fraude à la loi – Recours fondé

Inzake:

De heer E. K. R., van Marokkaanse nationaliteit, geboren te [...] Marokko op [...], wonende te [...] Mechelen,

eiser op hoofdeis,
verweerder op vordering van de vrijwillig tussenkomende partij, het OM,
die verschijnt in persoon en wordt bijgestaan door Mter. J. Simons, advocaat bij Konsilio Advocaten, met kantoor te 2800 Mechelen, Nekkerspoelstraat 97

Tegen:

Mevrouw D. I., van Belgische nationaliteit, geboren te Etterbeek op [...], wonende te [...] Schaarbeek,

verweerster,

die verschijnt in persoon en wordt bijgestaan door Mter. Caroline Demeyer, advocaat te 1602 Vlezenbeek, Bekersveldstraat 3

Mede Inzake:

Mter. Klaas Rosseel, advocaat met kantoor te 1050 Brussel, Livornostraat 45, in zijn hoedanigheid van voogd ad hoc van **de minderjarige E. K. S.**, geboren op [...], wonende bij zijn moeder, mevrouw D. I., voornoemd

Die vrijwillig verschijnt - ter zitting verschijnend in de persoon van Mter Verleyen

Tevens Inzake:

De Procureur des konings bij de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel, vertegenwoordigd door de heer J. Vanaudenhoven, substituut van de procureur des Konings, optredend in zijn

hoedanigheid en woonst kiezende op het parket van de procureur des Konings, Quatre Brasstraat 4, 1000 Brussel
Die vrijwillig verschijnt

Na inberaad name op 18 mei 2015, spreekt de Rechtbank volgend vonnis uit:

Gelet op:

- het inleidend geregistreerd exploit van dagvaarding, betekend op 30 augustus 2013;
- de beschikking op grond van artikel 747§1 Ger.W. van 16 september 2013;
- de beschikking op grond van artikel 748 Ger.W. van 3 maart 2014;
- het verzoekschrift in vrijwillig tussenkomst van de heer Procureur des Konings te Brussel neergelegd op de zitting van 17 november 2014 met bijgevoegd stukkenbundel;
- het verzoekschrift in vrijwillig tussenkomst voor de voogd ad hoc neergelegd op 10 februari 2015;
- de conclusies voor eiser, neergelegd respectievelijk op 29 november 2013, 14 april 2014 en 18 mei 2015;
- de conclusies voor verweerster, neergelegd respectievelijk op 28 oktober 2013, 31 december 2013, 6 mei 2014 en 18 mei 2015;

Op de zitting van 18 mei 2015 werden gehoord, de eisende partij in persoon en zijn advocaat, verwerende partij in persoon en zijn advocaat, een advocaat voor de voogd ad hoc, en de heer J. Vanaudenhoven, substituut van de procureur des Koning.

De stukken werden neergelegd, de debatten werden gesloten en de zaak werd in beraad genomen.

I. Situering van het geschil.

1. Het geschil betreft in eerste instantie een betwisting van erkenning van vaderschap door de erkenner zelf, betreffende het kind E. K. S., geboren te Brussel op [...], van Belgische nationaliteit [...].

Het kind werd erkend door eiser, de heer E. K. R., van Marokkaanse nationaliteit, geboren te [...], Marokko op [...], bij notariële akte verleden door notaris [...], notaris met standplaats te [...], op [...].

De vordering is ingesteld door eiser bij dagvaarding van 30 augustus 2013 ten laste van de moeder van het kind, mevrouw D. I., van Belgische nationaliteit, geboren te Etterbeek op [...].

Het kind is vertegenwoordigd in de procedure door de aangestelde voogd ad hoc, welke vrijwillig is tussengekomen.

2. Eiser baseert zijn vordering op artikel 330 BW en beroept zich op dwaling omtrent zijn biologische vaderschap. Volgens hem waren er seksuele contacten tussen hem en verweerster in de periode van verwekking van het kind. Mevrouw zou hem hebben doen geloven dat hij effectief de biologische vader was. Pas in oktober 2012 zou mevrouw hem te verstaan hebben gegeven dat S. niet zijn kind was.

Verweerster betwist en voert aan dat meneer steeds geweten heeft dat hij niet de biologische vader was. Op een ogenblik dat zij vier maand zwanger was en de werkelijke biologische vader geen contact meer met haar wou, zou de schoonzus van eiser haar aanbevelen hebben dat eiser het kind kon erkennen en er een goede vader voor zijn. Toen het kind al 6 maand was, zou de zus hebben aangedrongen. Eiser verbleef op dat ogenblik in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge, nadat hem op 12 augustus 2010 een bevel was betekend om het grondgebied te verlaten.

Volgens verweerster heeft ze eiser, die ze voordien nooit ontmoet had, enkele malen bezocht met het kind en de zus van eiser en werd alzo op 14 september 2010 overgaan tot de notariële akte van erkenning. De akte van erkenning werd opgesteld in het gesloten centrum zelf. Er werd ook een wettelijke samenwoning geregeld en er werd overeengekomen om de naam van het kind te wijzigen in de naam van eiser.

Volgens verweerster is later gebleken dat eiser enkel handelde met het oog op de verblijfsvoordelen en dat hij niet werkelijk geïnteresseerd was in haar en in het kind. Ook al gedroeg hij zich naar de buitenwereld als de vader, en waren er wel zekere contacten tussen hem en S., meneer was er volgens haar meer niet dan wel. Eens zijn verblijf geregulariseerd was, heeft hij de woonst verlaten en heeft hij volgens eiseres nooit meer naar het kind gevraagd, laat staan financieel bijgedragen. Huidige procedure is volgens haar enkel maar ingeleid als reactie op de vordering die zij heeft ingesteld voor de jeugdrechtbank tot betaling van een onderhoudsbijdrage.

3. Naar aanleiding van het standpunt ingenomen door verweerster, heeft het openbaar ministerie een onderzoek geopend lastens eiser en is de procureur des Konings vrijwillig tussengekomen in het geding om, handelend op grond van artikel 138bis§1 Ger.W., de nietigverklaring te vorderen van de betrokken erkenning wegens strijdigheid met de openbare orde en wetsontduiking.

Het openbaar ministerie is van oordeel dat de erkenning van het kind louter gestoeld was op verblijfsrechtelijke motieven, en dat dit manifest in strijd is met de openbare orde en een teken van wetsontduiking, namelijk het beroep doen op de wettelijke mogelijkheid tot erkenning van een kind, doch niet met de oprechte bedoeling een afstammingsband op duurzame wijze tot stand te brengen doch uitsluitend met een verblijfsrechtelijke oogmerk.

4. De Dienst Vreemdelingenzaken gaf aan het parket de volgende informatie over betrokkenen (brief 5.3.2014):

"De heer E. K. kreeg destijds in 2002 een Nederlands visum kort verblijf (familiebezoek) afgeleverd op de Nederlandse ambassade te Rabat, Marokko.

Op 30 november 2009 diende de heer K. een regularisatieaanvraag art. 9bis in te Mechelen. Dit verzoek werd op 22.3.2010 ontvankelijk doch ongegrond bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken, met instructie aan Stad Mechelen om de heer E. K. een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten - model B) te betekenen. De betekening vond plaats op 8.4.2010.

Betrokkene tekende beroep aan tegen bovenstaande beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar deze besloot bij arrest (...) om de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring te verwerpen.

Bij een verkeerscontrole op datum van 12.8.2010 werd de heer E. K. aangetroffen door de politie van Mechelen. Er werd hem een 'bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde' betekend, waarna hij werd overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge met het oog op zijn verwijdering.

Vanuit het centrum diende de heer E. K. op 9.9.2010 een nieuwe regularisatieaanvraag art. 9bis in te Schaarbeek. Daarin werd verklaard dat hij sinds zijn aankomst in 2001 (sic) onafgebroken in België heeft verbleven. De aanvraag werd later ook aangevuld met de argumenten dat hij een relatie onderhield met mevrouw D. en ook ouder was van hun Belgisch kind.

Op 17.11.2010 ondertekende de heer E. K. een bijlage 19ter (aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie) te Schaarbeek. Een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw D. werd er ondertekend op 5.1.2011. De heer E. K. erkende ook de zoon van mevrouw D. die op [...] geboren werd (E. K. S.). De heer E. K. werd diezelfde dag, 17.11.2010 ingeschreven op het adres van mevrouw D. te 1030 Schaarbeek.

De heer E.K. werd op 4.5.2011 in het bezit gesteld van een F-kaart (verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie) geldig tot 18.4.2016.

Op 2.4.2012 werd ook het regularisatieverzoek van de heer E. K. ingewilligd door de Dienst Vreemdelingenzaken, en werd hij bijgevolg op 15.10.2012 in het bezit gesteld van een B-kaart (Bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister), momenteel geldig tot 1.10.2017. Drie dagen na de afgifte van zijn Bkaart werd de heer E. K. ingeschreven op een verschillend adres te 2800 Mechelen. Het koppel stond samen gedomicilieerd voor een periode van ongeveer 2 jaar (17.11.2010 tot 18.10.2012), waarna de heer E. K. de gezamenlijke woning verlaten heeft. Wij ontvingen tot op heden nog geen info dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet.

Ter info: mevrouw D. was voor haar relatie met de heer E. K. twee maal gehuwd; Haar eerste huwelijk vond plaats op 30.4.1993 te Schaarbeek met de heer I. M. Deze regulariseerde zijn verblijfstoestand dankzij dit huwelijk. Het voormalige echtpaar stond samen gedomicilieerd voor een periode van ongeveer 2 jaar (25.7.1994 tot 19.6.1996), waarna mevrouw D. de echtelijke woonst verlaten heeft; Hun echtscheiding werd geregistreerd in het rijksregister op datum van 2.3.1999; uit het huwelijk kwam een dochter voort, I. C. De heer I. is thans sinds 10.1.2001 genaturaliseerd onder de Belgische nationaliteit en trad op 2.8.1999 te Emirdag, Turkije in het huwelijk met mevrouw O. E.

Het tweede huwelijk van mevrouw D. vond plaats op 17.8.2000 te Skopje, Macedonië met de heer M. S. Ook voor de heer M. werd via dit huwelijk het verblijfsrecht geopend in België. Betrokkene kwam naar België in kader van de procedure gezinshereniging en werd op 17.5.2001 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdeling; Het voormalige echtpaar stond samen gedomicilieerd voor een periode van ongeveer 7 maanden (18.12.2000 tot 3.7.2001), waarna de heer M. de echtelijke woning verlaten heeft. Hun echtscheiding werd geregistreerd in het rijksregister op datum van 17.12.2001. Uit het huwelijk kwamen geen kinderen voort."

5. Met betrekking tot het verblijfsstatuut van eiser zijn nog de volgende voorgelegde stukken relevant (stukken 5, 6 en 3 van eiser):

- attest van FOD Binnenlandse zaken dd 4.10.2010 over de bezoekdata van mevrouw D. voor de heer E. K.: 29/8/2010, 5/9/2010, 14/9/2010 met notaris, 25/9/2010 en 2/10/2010.
- een bezoekaanvraag door mevrouw voor betrokkene, aangevraagd op 2/10/2010, waarop als 'verwantschap met de bewoner' is ingevuld 'partner (moeder van zoon)'.
- kopie van de melding van DVZ aan de gemeente Schaarbeek van de machtiging tot verblijf van onbeperkte duur in toepassing van artikel 9bis en 13 Vreemdelingenwet, gedateerd op 2/4/2012, met een ontvangststempel van de gemeente op 17/4/2012, en onderaan afgetekend voor kennisname door eiser met daarbij een datumstempel van de gemeente op 23/4/2012.
- het ondertekende huurcontract dat eiser heeft afgesloten te Mechelen, gedateerd op 3/10/2012.

Eveneens relevant (stuk 6 van verweerster):

- kopie van de aanvraag van een verblijfskaart voor eiser als familielid van een burger van de Europese Unie gedateerd op 17 november 2010. Op de aanvraag is aangeduid dat dit gebaseerd is op het partner zijn met een duurzame relatie en dat dit bewezen wordt door de geboorteakte van het gemeenschappelijk kind. Het formulier vermeldt eveneens dat nog binnen de drie maanden een attest van samenwoning moet worden bijgebracht en dat dit op 6 januari 2010 is gebeurd.

II. De vorderingen.

6. De heer E. K. vordert:

- de erkenning van E. K. S., geboren op [...] en erkend door hem op [...] ongedaan te maken;
- alvorens recht te doen, hem toe te laten om te bewijzen door alle middelen van recht dat hij niet de biologische vader is van E. K. S. en daarvoor de uitvoering te gelasten van een DNA-onderzoek;
- mevrouw D. te veroordelen tot de kosten, met inbegrip van een RPV van 1.320 euro;
- te zeggen voor recht dat er geen reden is om aan te nemen dat de erkenning van S. door eiser als strijdig met de openbare orde zou moeten worden beschouwd en zodoende de erkenning ook niet op grond van strijdigheid met de openbare orde nietig te verklaren.

Mevrouw D. vordert:

- de vordering van eiser onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren en derhalve eiser af te wijzen van zijn vordering tot betwisting vaderschap;
- in ondergeschikte orde stelt zij een tegeneis in en vordert om haar toe te laten, door alle middelen van recht, getuigenbewijs inbegrepen het tegenbewijs te leveren, voor zover eiser het bewijs zou leveren van enig wilsgebrek in zijn toestemming tot erkenning;
- haar akte te verlenen dat zij zich aansluit bij de vordering tot nietigverklaring ingesteld door het Openbaar Ministerie en zich wat deze vordering betreft, gedraagt naar de wijsheid;
- in elk geval eiser te veroordelen tot betaling aan haar van een morele schadevergoeding van 5.000 euro wegens de dwaling waarin zij door hem werd gebracht, bedrag onder voorbehoud van andere vorderingen, te vermeerderen met de gerechtelijke interesten en de kosten van het geding;

- alleszins de gerechtskosten ten laste van eiser te leggen;
- de kosten aan haar zijde begroot op de RPV van 1.320 euro.

De voogd ad hoc, welke vrijwillig tussenkomt, vraag hem akte te verlenen dat hij zich aansluit bij het verzoek tot DNA-onderzoek gelet op de volkomen tegenstrijdige versies van meneer en mevrouw.

De heer procureur des konings, welke vrijwillig tussenkomt, vordert:

De erkenning van het kind E. K. S. (°[...]) door E. K. R. ([...]) te vernietigen wegens strijdig met de openbare orde en hem te veroordelen tot de kosten.

III. Rechtsmacht en bevoegdheid.

7. In deze zaak heeft het kind de Belgische nationaliteit, met gewone verblijfplaats in België, zodat de Belgische rechters conform artikel 61 WIPR bevoegd zijn om kennis te nemen van de vordering, zowel wat betreft de vordering van eiser in betwisting van zijn vaderschap als wat betreft de vordering tot nietigverklaring van de erkenning door het OM. De vordering behoort conform artikel 572bis le Ger.W. tot de materiële bevoegdheid van de sectie Familie- en justrechtbank binnen de rechtbank van eerste aanleg.

Er bestaat geen betwisting over de territoriale bevoegdheid van deze rechtbank.

De rechtbank verklaart zich bijgevolg bevoegd om kennis te nemen van de vorderingen.

IV. Het toepasselijk recht.

8. Huidig geschil heeft een grensoverschrijdend aspect gelet op de Marokkaanse nationaliteit van eiser. Het komt de rechtbank dan ook toe om eerst na te gaan, wat conform de regels van het Internationaal Privaatrecht het toepasselijke recht is voor de twee onderscheiden vorderingen in deze zaak, uitgaande respectievelijk van de heer E. K. en van het OM.

Conform artikel 62§1 WIPR wordt de vaststelling en de betwisting van het vaderschap of moederschap van een persoon beheerst door het recht van de Staat waarvan hij de nationaliteit heeft bij de geboorte van het kind of, indien de vaststelling het resultaat is van een vrijwillige handeling, bij het verrichten van die handeling.

Artikel 63 WIPR bepaalt dat het recht dat krachtens artikel 62 WIPR van toepassing is, met name bepaalt:

1° aan wie het toegelaten is een afstammingsband te doen vaststellen of te betwisten;
 2° de bewijslast en de te bewijzen elementen inzake de afstammingsband, alsook de vaststelling van de bewijsmiddelen; 3° de voorwaarden voor en de gevolgen van het bezit van staat; 4° de termijnen voor het instellen van de vordering.

Verder zijn artikel 21 WIPR (de exceptie van internationale openbare orde) en artikel 19 WIPR (de uitzonderingsclausule) hier mogelijk relevant.

9. Alle partijen zijn bij hun argumentatie, vordering en verweer, voor wat betreft de vordering van eiser tot betwisting van zijn vaderschap dat werd vastgesteld door erkenning, uitgegaan van de toepassing van het Belgische recht, zonder voorafgaandelijk het IPR-aspect te onderzoeken.

Teneinde de rechten van verdediging te respecteren, behoort het de debatten te heropenen teneinde partijen toe te laten standpunt in te nemen over de vraag, wat betreft de vordering van eiser tot betwisting van zijn vaderschap dat werd vastgesteld door middel van erkenning, naar het toepasselijke recht, desgevallend de inhoud van het Marokkaanse recht en de vraag naar eventuele toepasselijkheid van artikel 21 en/of 19 WIPR.

10. Wat de vordering uitgaande van het openbaar ministerie betreft, tot nietigverklaring van de erkenning wegens strijdigheid met de openbare orde en wegens wetsontduiking, bestaat er geen betwisting over dat het Belgische recht moet worden toegepast.

Dit komt de rechtbank ook logisch voor nu de vordering juist gebaseerd is op ontduiking van de Belgische wetgeving voor vreemdelingen in verband met toegang en verblijf tot het Belgische grondgebied en het openbare orde karakter van de Belgische afstammingswetgeving en het vorderingsrecht van het OM in burgerlijke zaken telkens als de openbare orde zijn tussenkomst vergt, in overeenstemming met artikel 138bis Ger.W. Gelet op het voorwerp en de oorzaak van de vordering kan hier dan ook bezwaarlijk enig buitenlands recht worden toegepast.

De zaak is duidelijk nauw verbonden met de Belgische rechtsorde, en buitenlands recht bevat uiteraard geen relevante bepalingen die rekening zouden houden met de bepalingen van de Belgische wetgeving in verband met toegang en verblijf tot het Belgische grondgebied. Toepassing van de buitenlandse wetgeving zou dan ook nooit kunnen leiden tot sanctionering van een wetsontduiking op dat vlak. Dat resultaat is kennelijk onverenigbaar met de Belgische openbare orde.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat hier Belgisch recht kan en moet worden toegepast.

V. De vordering van het OM tot nietigverklaring van de erkenning wegens wetsontduiking.

11. De ontvankelijkheid van de vordering ingesteld door de procureur des Konings wordt niet betwist. Het parket kan inderdaad optreden in burgerlijke zaken bij wege van rechtsvordering, vordering of advies wanneer de openbare orde zijn tussenkomst vergt, in overeenstemming met artikel 138bis Ger.W. zoals van toepassing ten tijde van inleiding van die vordering bij verzoekschrift neergelegd ter zitting van 17 november 2014.

Waar het OM zich baseert op wetsontduiking (van de wetgeving inzake toegang en verblijf op het Belgische grondgebied) door de heer E. K. bij de erkenning van het kind S. E. K., en het rechtsinstituut van de afstamming de grondslagen van onze samenleving raakt en aldus de openbare orde raakt, is hier voldaan aan de voorwaarde van artikel 138bis Ger.W.

De vordering is ontvankelijk.

12. De rechtbank stelt vast dat het fenomeen van de zogenaamde 'schijnerkenning', een erkenning die louter zou zijn geïnspireerd door verblijfsrechtelijke motieven en niet door de motieven die inherent zijn aan de principes van de afstamming en de gevolgen van het bestaan van een afstammingband (de ouderlijke rechten en plichten), tot op vandaag niet uitdrukkelijk geregeld is in de wet.

Dat neemt niet weg dat er in burgerlijke zaken wel degelijk in rechte tegen kan worden opgetreden door toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van wetsontduiking. Het Hof van Cassatie erkent effectief het bestaan van wetsontduiking als algemeen rechtsbeginsel in het privaatrecht (Zie Cass. 14 november 2005, RW 2007-2008, 486, met noot W. RAUWS, 'Wetsontduiking en de subjectieve wil een dwingende wetsbepaling of een bepaling van openbare orde te omzeilen').

Als men:

- door een op zichzelf geoorloofde handeling (hier: het erkennen van een kind met toestemming van de moeder, zelfs als dit mogelijk niet zou beantwoorden aan de biologische realiteit)
- zich in een toestand tracht te wringen of een toestand tracht te doen uitschijnen (hier het duurzaam samenleven met een partner met wie men een gemeenschappelijk kind zou hebben)
- die zeer dicht in de buurt komt van de voorwaarden die de ontdoken dwingende wetgeving of wetgeving van openbare orde stelt (hier de wetgeving inzake verblijf voor vreemdelingen op het Belgische grondgebied voor langer dan drie maanden, gebaseerd op gezinshereniging met een Belgische partner, wetgeving die de openbare orde raakt),
- met het opzet, de bedoeling om die wetgeving te ontwijken of omzeilen, is er sprake van verboden wetsontduiking.

13. De rechtbank is van oordeel dat hier uit een geheel van ernstige en overeenstemmende feitelijke elementen kan worden afgeleid of vermoed dat eiser de erkenning van het betrokken kind kennelijk enkel heeft verricht met de bedoeling om de wetgeving inzake verblijf op het Belgische grondgebied, gebaseerd op gezinshereniging te omzeilen en niet de intentie had om een afstammingsband tot stand te brengen en de eruit volgende ouderlijke verplichtingen tegenover het kind te respecteren:

- De heer E. K. was reeds lang illegaal in het land en zijn wettelijke pogingen om een verblijf te bekomen in het land hebben geen succes gehad; Op het ogenblik van de erkenning was hij bovendien van zijn vrijheid beroofd en bevond hij zich in een gesloten centrum met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied; Met andere woorden, meer precair kon zijn verblijfsituatie op dat ogenblik niet meer worden;
- Nauwelijks een week voor de akte van erkenning (van [...]) heeft hij vanuit het gesloten centrum nog een nieuwe aanvraag tot regularisatie gedaan; Hij was duidelijk gemotiveerd om op het grondgebied te kunnen verblijven;
- Het is opmerkelijk dat de erkenning pas gebeurde toen hij in een uiterst precaire verblijfsituatie zat, terwijl het kind toen al ongeveer 6 maand was; Indien hij oprechte bedoelingen had, belette niets hem om de erkenning eerder te doen; Hij zegt aanvankelijk te hebben getwijfeld aan zijn biologisch vaderschap, maar ook dat de moeder zou aangedrongen hebben dat hij zijn verantwoordelijkheid zou nemen; Het lijkt toch wel eigenaardig dat de moeder daar pas op zou zijn beginnen aandringen toen de baby al een aantal maanden geboren was; Er is geen enkele aanwijzing dat meneer al voorafgaand aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn vrijheidsberoving op 12 augustus 2010 ook maar enige interesse zou hebben getoond voor het kind of op enige wijze van plan was ouderlijke verantwoordelijkheden op te nemen;

- Mevrouw D. legde op 18 september 2009 een verklaring af bij de politie (zie het bundel van het OM) dat ze zich akkoord had verklaard met de erkenning van het kind door meneer en dat ze akkoord was dat hij bij haar kwam wonen; Ze beschreef in die verklaring hun relatie voordat meneer van zijn vrijheid was beroofd; Meneer argumenteert dat de verklaring die ze toen heeft afgelegd, overeenstemt met de waarheid, in tegenstelling tot haar verklaringen in huidige procedure (dat ze elkaar voordien helemaal niet kenden) en dat haar verklaringen in huidige procedure louter zouden ingegeven zijn door wraak omdat hij haar verlaten heeft en niet meer financieel zou bijdragen;
In de hypothese dat de versie van meneer over hun relatie en de versie die mevrouw destijds heeft gegeven, correct zou zijn, blijft het opvallen dat die relatie bijzonder weinig voorstelde, enkele losse seksuele contacten zonder enig toekomstproject en dat meneer in schok reageerde op het nieuws van de zwangerschap; Het contrast tussen die compleet niet geëngageerde houding van meneer voordien, met het plots erkennen van het kind en na zijn vrijlating uit het centrum gaan samenwonen met mevrouw, is toch wel groot;
- Meneer heeft het gegeven dat hij een gemeenschappelijk kind had met een Belgische in al zijn volgende aanvragen tot verblijf op het grondgebied gebruikt als argument: zijn aanvraag tot regularisatie heeft hij aangevuld met dat argument + het werd aangehaald als bewijselement voor zijn aanvraag tot verblijf op grond van gezinshereniging, zelfs nog vóór de verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw D. werd afgelegd;
- Meneer heeft effectief een zogenaamde F-kaart gekregen als gevolg daarvan, een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met een geldigheidsduur van ongeveer 5 jaar;
- Meneer beweert dat de latere beslissing tot regularisatie van zijn verblijf zou zijn toegekend omdat hij kon aantonen dat hij gedurende meer dan 5 jaar onafgebroken woonachtig was in België, hier was ingeburgerd en arbeidsperspectieven had en zijn verblijfsvergunning dus niet bekomen werd op grond van de erkenning van het kind; Het valt op dat meneer de gemotiveerde beslissing niet bijbrengt hoewel hij die toch had kunnen aanvragen;
In elk geval heeft meneer het voor zijn aanvraag tot regularisatie wèl nuttig gevonden om zijn ouderschap van een Belgisch kind als overtuigend argument te gebruiken;
- Het samenleven met de moeder en het kind heeft slechts een tweetal jaar geduurd; De heer E. K. spreekt niet tegen dat hij na het beëindigen van het samenleven (overigens zonder officieel een einde te stellen aan de wettelijke samenwoning) niet meer zou gevraagd hebben om contact te kunnen hebben met het kind; Evenmin spreekt hij tegen dat hij spontaan geen enkele bijdrage heeft geleverd in de kosten van zijn onderhoud, opvoeding en opleiding; Voor iemand die bij de erkenning van het kind oprechte intenties zou hebben gehad en die beweert gedurende twee jaar zich ook bekommerd te hebben om het kind, is dat toch eigenaardig, ook al waren er twijfels over zijn biologische vaderschap;
- De timing waarop meneer het samenleven met de moeder en het kind heeft beëindigd is wel héél opmerkelijk; Dit valt juist in de periode dat hij zijn B-kaart heeft gekregen;

Met andere woorden, vanaf dan had hij de samenwoning met de moeder en het kind niet meer "nodig" voor zijn verblijf op het grondgebied;

De afgifte van de B-kaart is het gevolg van de inwilliging van zijn regularisatieverzoek op 2 april 2012, waarvan hij kennis heeft genomen op 23 april 2012; De B-kaart werd hem afgegeven op 15 oktober 2012; Het is niet meer dan logisch dat meneer vooraf een uitnodiging zou hebben gekregen van het gemeentebestuur voor de afgifte van de B-kaart, zodat hij perfect in de mogelijkheid was om zijn verhuis te regelen zonder enig tijdverlies; Op 3 oktober 2012 tekende hij een huurovereenkomst voor een appartement en op 18 oktober 2012, 3 dagen na de afgifte van de B- kaart, werd zijn domicilie gewijzigd;

Door de vermoedens die zo ontstaan, wordt de wetsontduiking in hoofde van de heer E. K., inclusief zijn opzet, ten genoegen van recht bewezen.

De enkele foto's die worden voorgelegd om gedeelde levensmomenten tussen de heer E. K. en het kind te illustreren en het feit dat mevrouw niet betwist dat met het kind ook de familie van meneer werd bezocht, en er bij de familie een feest werd gevierd voor de besnijdenis van het kind, zijn hier in het licht van alle andere elementen niet van aard om te wijzen op een duidelijk ouderlijk engagement van meneer tegenover het kind.

14. Voor zover er ooit een socio-affectieve band zou zijn geweest tussen de heer E. K. en het kind zoals tussen een ouder en een kind, is die er ondertussen duidelijk niet meer, gelet op het feit dat:

- de heer E. K. zijn gezin verlaten heeft toen de jongen nog erg jong was (2,5 jaar),
- hij nadien geen enkel contact meer heeft gezocht met de jongen, noch met de moeder,
- hij spontaan geen enkele bijdrage levert in de kosten van zijn onderhoud, opvoeding en opleiding.

Bovendien stelt mevrouw dat er ook geen biologische band is en voert meneer zelf aan dat hij ernstige twijfels heeft dat er een biologische band zou zijn.

In die omstandigheden is de rechtbank van oordeel (voor zoveel als nodig) dat het belang van het kind zich hier niet verzet tegen de vernietiging van de erkenning. De jongen is niet gebaat bij het behoud van een wettelijke afstammingsband die tot stand is gekomen door middel van wetsontduiking gepleegd door een persoon in de geschetste omstandigheden, en welke niet beantwoordt aan een socio-affectieve werkelijkheid en waarbij er ten overvloede ernstige twijfels zijn dat die afstamming zou beantwoorden aan de biologische werkelijkheid.

15. De nietigverklaring van de erkenning zoals gevorderd door het OM is hier in die omstandigheden de enige manier om, op burgerlijk vlak, de strijdigheid met de openbare orde te herstellen.

De vordering van het OM is gegrond.

De vordering van mevrouw D. tot schadevergoeding.

16. Mevrouw stelt dat zij in de waan werd gebracht dat meneer een vader zou zijn voor haar kind en als zodanig verantwoordelijkheden zou nemen. Ze stelt niet op de hoogte te zijn geweest dat meneer de bedoeling had de wet te ontduiken om een verblijfsvergunning te bekomen. Mocht de erkenning om redenen van wetsontduiking door eiser vernietigd worden,

vordert zij een morele schadevergoeding van 5.000 euro en maakt zij voorbehoud voor alle financiële nadelen die zij door de situatie heeft ondervonden te recupereren.

Mevrouw D. toont echter niet aan dat zij hier enige morele schade zou hebben geleden. Zelfs als zij 'te goeder trouw' zou hebben gehoopt dat meneer, nadat hij wettelijk de vader zou zijn geworden van haar kind, hij zich ook daadwerkelijk zo zou gedragen, dan nog moet zij geweten hebben dat er een risico was dat dit niet zou blijven voortduren.

Als de versie die mevrouw nu geeft in het kader van huidige procedure juist zou zijn, betekent dit dat ze voorafgaand aan de vrijheidsberoving van meneer met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, hem nog niet kende. Uit de stukken blijkt dat ze twee keer op bezoek is geweest in het gesloten centrum en dat bij haar volgende bezoek de notaris al meekwam voor het opmaken van de erkenningsakte. In zo'n omstandigheden kan het niet anders dan dat zij vooraf wist dat er geen enkele garantie was op een duurzaam engagement van meneer naar haar kind.

De vordering van mevrouw tot schadevergoeding lastens de heer E. K. is ongegrond.

Zegt dat de door haar blootgestelde kosten ten hare laste blijven.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Rechtsprekend op tegenspraak,

Geeft akte aan de voogd ad hoc en aan de heer procureur des Konings van hun respectievelijke vrijwillige tussenkomst en verklaart deze ontvankelijk;

1) Wat betreft de vordering van meneer E. K.:

Alvorens verder recht te spreken over de ontvankelijkheid en gegrondheid van de vordering en alvorens te beslissen over de gerechtskosten:

Beveelt de heropening van de debatten ter zitting van 2 mei 2016 om 8u45 voor 20 minuten teneinde partijen toe te laten standpunt in te nemen over de vraag, wat betreft de vordering van eiser tot betwisting van zijn vaderschap dat werd vastgesteld door middel van erkenning, naar het toepasselijke recht, desgevallend de inhoud van het Marokkaanse recht en de vraag naar eventuele toepasselijkheid van artikel 21 en/of 19 WIPR.

2) Wat betreft de vordering van de heer procureur des Konings:

Verklaart deze ontvankelijk en gegrond;

Vernietigt de erkenning gedaan op 14 september 2010 door de heer E. K. R. (geboren op [...]) van het kind E. K. S. L. R., ingeschreven in de registers van de geboorteakten van de Stad [...] voor het jaar 2010 onder nummer [...], geboren te [...] op [...] met als moeder mevrouw D.;

Zegt dat bijgevolg voormeld kind niet de naam zal mogen dragen van de heer E. K.;

3) Wat betreft de vordering van mevrouw D.:

Verklaart deze ontvankelijk maar ongegrond; Zegt dat de door haar blootgestelde kosten ten hare laste blijven.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de 253e kamer van de Nederlandstalige Rechtbank van Eerste Aanleg Brussel, sectie Familierechtbank, op 15 februari 2016

waar aanwezig waren en zitting namen:

Mevrouw K. Van Der Borgh: alleenrechtsprekend rechter, familierechter,
Mevrouw A. De Cooman: griffier.

